

- Komisja popełniła oczywisty błąd uznając, że art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE nie wymaga, aby władze krajowe powoływały się na względy bezpieczeństwa dostaw i wykazywały ich istnienie w celu przyjęcia środków niezgodnych z normami dotyczącymi harmonizacji zawartymi w tej dyrektywie. Taka interpretacja jest sprzeczna z obowiązkiem dokonywania zawężającej wykładni przepisu ustanawiającego wyjątek.
  - interpretacja art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE, której dokonuje Komisja, oznacza zezwolenie państwom członkowskim na korzystanie w sposób nieograniczony z normy, która zgodnie z art. 114 traktatu może być stosowana jedynie przejściowo. Wykładnia przyjęta przez Komisję jest zatem niezgodna z podstawą prawną dyrektywy 2003/54/WE.
  - Komisja popełniła oczywisty błąd przy obliczaniu ustanowionej w dyrektywie 2003/54/WE górnej granicy 15 % w sposób pozbawiający ją skuteczności, do której dąży ustawodawca Unii.
  - Komisja popełniła oczywisty błąd, ponieważ nie istnieją żadne problemy związane z bezpieczeństwem dostaw w Hiszpanii, które uzasadniałyby przyjęcie zgłoszonego środka.
  - zgłoszony środek nie spełnia warunków ustalonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2003/54/WE, który stanowi, że zobowiązania świadczenia usługi publicznej powinny być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne, sprawdzalne i powinny gwarantować spółkom energetycznym Unii równość dostępu do odbiorców krajowych.
- 2) Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu, który popełniła Komisja uznając, że art. 106 ust. 2 traktatu ma zastosowanie do zgłoszonego środka. W tym zarzucie skarżące podnoszą, iż:
- Komisja popełniła oczywisty błąd uznając, że zgodnie z art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE nie jest konieczne badanie, czy w danym przypadku zostały spełnione warunki istnienia zobowiązania do świadczenia usługi publicznej.
  - Komisja popełniła oczywisty błąd nieprawidłowo oceniając proporcjonalność zgłoszonego środka i ograniczyła tę analizę do stwierdzenia braku nadmiernej rekompensaty.
  - stosując art. 106 ust. 2 traktatu, Komisja nie zbadała usankcjonowanego w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej naruszenia prawa własności, jakie pociąga za sobą zgłoszony środek.

3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia pewnych aspektów proceduralnych. W tym względzie skarżące twierdzą, że:

- Komisja naruszyła art. 108 traktatu i art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 ⁽²⁾ nie wszczynając formalnego dochodzenia, mimo iż istniały obiektywne i spójne przesłanki wskazujące na istnienie poważnych trudności w ocenie zgodności zgłoszonego środka.
- Komisja dopuściła się nadużycia władzy kończąc badanie na etapie poprzedzającym zgłoszenie w celu uniknięcia wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 96/92/WE (Dz.U. L 176, s. 37).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2010 r. — Melli Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-492/10)

(2010/C 328/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Melli Bank plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Ghadia, S. Ashley, solicitors, D. Anderson, QC i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności pkt 5 tabeli B załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB ⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 3 tabeli B załącznika do rozporządzenia Rady nr 668/2010 ⁽²⁾ w zakresie dotyczącym strony skarżącej;
- orzeczenie, że art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 ⁽³⁾ nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W tej sprawie strona skarżąca domaga się stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 668/2010 oraz decyzji Rady 2010/413 WPZiB w zakresie w jakim nazwa strony skarżącej została umieszczona w wykazie osób, grup i podmiotów, których fundusze i zasoby gospodarcze zostały zamrożone na podstawie tego tekstu. Ponadto, na podstawie art. 227 TFUE, strona skarżąca wnosi o orzeczenie, że art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 nie ma do niej zastosowania.

Na poparcie swoich żądań strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze twierdzi, że sporne rozporządzenie i decyzja zostały wydane z naruszeniem jej prawa do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej, a to dlatego, że powody wskazane przez Radę są niewystarczające, by strona skarżąca mogła pojąć, na jakie podstawie została wskazana, czego konsekwencją było zamrożenie jej funduszy.

Ponadto strona skarżąca twierdzi, że Rada nie przekazała jej dowodów lub dokumentów, na których się oparła, a zatem strona skarżąca nie miała możliwości skutecznego przedstawienia swego stanowiska w przedmiocie tego wskazania.

Po drugie strona skarżąca podnosi, że kryteria materialne mogące uzasadniać jej wskazanie nie zostały spełnione lub że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustalaniu, czy kryteria te zostały spełnione. Strona skarżąca twierdzi, że „nie jest własnością lub nie jest kontrolowana” przez podmiot zaangażowany, będący bezpośrednio związany lub udzielający wsparcia domniemanym działaniom nuklearnym Iranu stwarzającym zagrożenie rozprzestrzenianiem lub rozwojem systemów przenoszenia broni jądrowej przez Iran, zgodnie z tym co obejmuje pojęcie „bycia własnością lub bycia kontrolowanym” w rozumieniu wyroku w sprawie T-246/08 Melli Bank przeciwko Radzie (T-246/08) ⁽⁴⁾.

Po trzecie strona skarżąca twierdzi, że — w zakresie w jakim przepisy art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 lub art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413/WPZiB mają charakter wiążący i nakładają na Radę obowiązek wskazania każdej filii wskazanego podmiotu macierzystego — są one niezgodne z prawem.

Po czwarte strona skarżąca podnosi, że kryteria materialne mogące uzasadniać wskazanie jej spółki macierzystej, a zatem i jej samej, nie zostały spełnione lub że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustalaniu, czy kryteria te zostały spełnione. Zdaniem strony skarżącej, jeżeli skargi jej spółki macierzystej dotyczące rozporządzenia Rady (WE) nr 1110/2009 ⁽⁵⁾ (sprawa T-35/10) ⁽⁶⁾ oraz decyzji Rady 2008/475/WE ⁽⁷⁾ (sprawa T-390/08) ⁽⁸⁾ zakończą się dla niej pomyślnie, to konieczne będzie stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 oraz

decyzji Rady 2010/413 WPZiB w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej.

Po piąte strona skarżąca twierdzi, jej wskazanie oraz zamrożenie wszystkich jej funduszy nie mają racjonalnego związku z celem realizowanym przez Radę i są sprzeczne z prawem własności przysługującym stronie skarżącej. Twierdzi ponadto, że nałożone środki ograniczające są nieproporcjonalne, ponieważ wyrządzają skarżącej znaczącą szkodę oraz nie stanowią najmniej restrykcyjnych środków, jakie mogły być zostać zastosowane.

-
- (¹) Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB, Dz.U. L 195, s. 39.
  - (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. L 195, s. 25.
  - (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. L 103, s. 1.
  - (⁴) Wyrok z dnia 4 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-246/08 i T-332/08, Zb. Orz. s. II-2629, będący obecnie przedmiotem odwołania w sprawie C-380/09 P Melli Bank przeciwko Radzie, Dz.U. C 282, s. 30.
  - (⁵) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2009 z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu oraz uchylające decyzję 2008/475/WE, Dz.U. L 303, s. 31
  - (⁶) Sprawa T-35/10 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, Dz.U. C 100, s. 47
  - (⁷) Decyzja Rady z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. L 163, s. 29
  - (⁸) Wyrok z dnia 14 października 2009 r. w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3967, będący obecnie przedmiotem odwołania w sprawie C-548/09 P Bank Melli Iran przeciwko Radzie, Dz.U. C 80 z 2010 r., s. 10

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2010 r. — Persia International Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-493/10)

(2010/C 328/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Persia International Bank plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Gadhia, S. Ashley, solicitors, D. Anderson, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli B załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 (¹) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;